

Joséphine Krupa

[...]

Czy kochacie życie? Wasze życie? Kochacie dni, które następują po sobie niezmiennie, jednostajnie?

Mówię wam, że powinniście je kochać. Doceniajcie to szczęście, jakie macie, to, że chodzicie do szkoły, pracujecie, macie przyjaciół, krewnych, dzieci. Macie dom i schronienie. Jesteście szczęśliwi.

Życie może być cudowne, ale w obecnym świecie cierpią tysiące mężczyzn i kobiet, dzieci i rodzin. Ubóstwo, wojna, nienawiść obracają w ruiny ich cenne życie. Nękanie i szyderstwa również są przyczyną cierpienia.

Wiele jest osób obojętnych na cierpienia [...]. Niektórzy zabijają i śmieją się ze śmierci, którą zadają. [...] Usiłujcie się temu przeciwstawiać, pokonywać strach i pocieszać przyjaciół ofiar. Starajcie się pomagać nieszczęśliwym, biednym i zapewnić im życie podobne do waszego. Pomóżcie im tak, jak wy sami chcielibyście, żeby wam pomagano, a oni też kiedyś tak postąpią. Wdzięczność, towarzyszenie, uprzejmość i miłość ogrzewają liczne serca [...]. Kochajcie tak, jak wy chcielibyście być kochani [...]. Unikajcie przemocy [...].

To, co możecie zrobić, żeby uratować ludzi nieszczęśliwych, to pomagać im tak, jak wy chcielibyście, żeby wam pomagano, kochać ich tak, jak wy chcielibyście, żeby was kochano [...].

Pokrótkie, to, co chciałabym pozostawić jako przesłanie: powinniśmy się zjednoczyć, pomagać i kochać każdego [...] za to, kim jest, i uczynić świat lepszym [...].

Tekst został podany w przekładzie na język polski, dokonany przez prof. Cygal-Krupę.